

Predmet: Dobož–Kožuhe

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 4/18

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144, st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Nebojša Stojanović

Glavni pretres: 25.09.2020.

Završna reč tužioca

U završnoj reči, zamenik tužioca za ratne zločine naveo je da smatra da je tokom postupka dokazano da je optuženi počinio krivično delo za koje se tereti, odnosno ubistvo jednog ratnog zarobljenika. Tokom postupka utvrđeno je da je u vreme izvršenja krivičnog dela postojao oružani sukob nemeđunarodnog karaktera, da je optuženi bio pripadnik srpskih dobrovoljačkih snaga, te da je ratnog zarobljenika, prethodno zarobljenog pripadnika HVO Ivana Sivrića izveo iz kruga fabrike „Energoinvest“ gde je bio zatvoren, vodio ga po kafićima u mestu Kožuhe, ošišao i konačno odveo na lokalitet Djelovačke Bare u blizini reke Bosne, gde ga je, u ranije iskopanoj razi, ubio pucajući mu iz pištolja dva puta u glavu.

Optuženi je negirao izvršenje dela navodeći da istog ne poznaje, te da ga nije vodio po mestu Kožuhe, navodeći da se radi o zameni identiteta. Ovakvu odbranu optuženog tužilac je ocenio kao neosnovanu i usmerenu na izbegavanje krivične odgovornosti. Ovo tim pre jer meštani Kožuha, koji su ispitani kao svedoci, potvrđuju da se optuženi u kritičnom periodu nalazio u mestu, da je bio prepoznatljiv po upečatljivoj frizuri, tzv. Čiroki frizuri. Njihovi iskazi potvrđeni su i iskazima dvojice saboraca optuženog. Svedoci-očevici Miroslav Marković i Nedeljko Gostić detaljno su opisali kako je optuženi ubio zarobljenog Ivana Sivrića. Svedok Mira Starčević, koja je u kritičnom periodu radila u kafiću u mestu Kožuhe, navela je da je jedan vojnik u kafiću doveo zarobljenika i tvrdio da će ga tu ubiti. Taj vojnik je imao specifičnu frizuru – sa strana mu je kosa bila obrijana, kose je samo bilo po sredini glave. Vojnik je bio u grupi koja je došla iz Srbije i njega su se svi bojali. Svedok Dušan Tošić, saborac optuženog, naveo je da mu je optuženi rekao da su zarobljenika vodili po kafićima nekoliko dana i da ga je na kraju optuženi i ubio. Sudski veštak medicinske struke utvrdio je da je oštećeni ubijen iz vatrenog oružja i da je imao dve prostrelnne rane u predelu glave. Da je oštećeni bio ratni zarobljenik utvrđeno je iz iskaza njegove sestre Ružice Miloš i raspoložive dokumentacije koja se nalazi u spisima predmeta.

Kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog cenio je iskazanu upornost i okrutnost prilikom izvršenja dela, imajući u vidu da je oštećenog danima vodio po selu, pretio mu, ošišao ga na ćelavo i na kraju ubio. Predložio je sudskom veću da optuženog oglasi krivim i osudi na kaznu zatvora u trajanju od devet godina.

Završna reč branioca optuženog, advokata Momčila Minića

Branilac optuženog, advokat Momčilo Minić, naveo je da tokom postupka nije dokazano da je njegov branjenik počinio krivično delo za koje se tereti. Ocenio je da je tokom postupka dosta toga urađeno nezakonito, pa je tako ukazao na Zapisnik o ekshumaciji, iz kog je vidljivo da prilikom iste nije bilo ni nadležnog sudije ni tužioca. Takođe, da se o njegovom branjeniku nije govorilo tokom 1998. godine kada je ekshumacija izvršena, da ga u tom periodu svedoci nisu spominjali, već da to čine znatno kasnije. Smatra da je ispitivanje svedoka koje je obavljeno u

BiH izvršeno potpuno nezakonito. Tokom postupka nisu ponuđeni konkretni dokazi o krivici njegovog branjenika, već se sve svodi na „neke čaršijske priče i legende“. Izvršen je veliki pritisak na stanovnike mesta Kožuhe da svedoče na štetu njegovog branjenika. Meštani su ga teretili jer im je tako bilo najlakše, obzirom da je optuženi sa strane, a oni svi u rodbinskim ili prijateljskim vezama. Otac oštećenog, koji je bio visoki zvaničnik policije i samim tim u mogućnosti da dođe do tačnih podataka koji se odnose na ubistvo njegovog sina, nije optuženog označio kao ubicu. Sve ostalo je iskonstruisana priča iz Doboja. Iskazi dvojice svedoka-očevidaca, Makovića i Gostića, po oceni branioca su kontradiktorni i suprotni materijalnim dokazima. Oni su saizvršiooci, ali se tužilaštvo njima nije bavilo, već je njihove laži nagradilo dodelivši im status svedoka u ovom postupku. Optuženi nije imao nikakav motiv da ubije oštećenog jer ga nije poznavao, a ujedno je veoma nelogično da bi, čak i da je želeo da ga ubije, sa sobom poveo dva meštana a ne svog saborca, u kog bi imao mnogo više poverenja. Ocenio je da se na iskazima dvojice svedoka, koji su saizvršiooci a koji nisu ispitani na glavnom pretresu, ne može zasnovati osuđujuća presuda, pa je predložio sudu da njegovog branjenika oslobodi od krivične odgovornosti.

Završna reč branioca optuženog, advokata Milana Milosavljevića

Branilac optuženog, advokat Milan Milosavljević, u celosti se pridružio završnoj reči branioca Minića.

Završna reč optuženog Nebojše Stojanovića

Optuženi Nebojša Stojanović naveo je da u celosti prihvata završne reči svojih branilaca i naveo da smatra kako je unapred osuđen, jer se sve zasniva na priči „rekla-kazala“. Smatra da je tužilaštvo trebalo da vodi istragu i da traga za pravim ubicom, ukazujući da je svedok Gostić lokalni kabadahija u Kožuhama, kog se celo selo plaši. Takođe je ukazao da je Ilija Sivrić, otac oštećenog, još 1993. godine došao do podatka ko mu je ubio sina, a da to nije bio on. Na njega su svedoci ukazali tek 2011. godine. Naveo je da je svedok optužbe Dušan Tošić zvani „Luis“ u stvari bio komandant u mestu Kožuhe i da je on u svom obezbeđenju imao osobu koja veoma liči na njega, te da je na taj način došlo do zamene identiteta. Luisov čovek je ubio oštećenog, a ne on.

Objavljivanje presude zakazano je za 15. oktobar 2020. godine, sa početkom u 9:30 časova.